U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **V. V.,** zastoupeného Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou, se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2013, č. j. OAM-276/LE-LE05-LE21-2012, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 3. 2014, č. j. 32 Az 9/2013 – 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včasnou kasační stížností ze dne 6. 5. 2014 napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „napadený rozsudek“ a „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2013, č. j. OAM-276/LE-LE05-LE21-2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Citovaným rozhodnutím žalovaný neudělil stěžovateli mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Krajský soud měl v napadeném rozsudku za to, že žalovaný se případem stěžovatele podrobně zabýval, správně zjistil skutkový stav a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem. Stěžovatel nebyl ve své vlasti politicky aktivní a neměl ve své zemi původu žádné potíže se státními orgány. Jako jediný důvod svého odjezdu z vlasti uvedl práci v zahraničí. V případě návratu do vlasti se obává svých věřitelů, kteří požadují zpět své peníze, což však dle názoru krajského soudu není důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel není rodinným příslušníkem azylanta, a tak nesplňoval ani podmínku pro udělení azylu podle § 13 citovaného zákona. Krajský soud měl za to, že žalovaný při posouzení důvodů pro udělení humanitárního azylu dle § 14 citovaného

zákona nevybočil z mezí stanovených zákonem a ustálenou judikaturou. Krajský soud rovněž nedospěl k závěru, že by stěžovateli v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. Žádost o udělení azylu považoval za účelovou, podanou s cílem legalizovat pobyt v České republice.

[3] Proti napadenému rozsudku podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Byl toho názoru, že krajský soud se nezabýval tím, zda správní orgán postupoval v souladu s platnými právními předpisy a vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný řádně nezkoumal, zda jsou dány podmínky pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, popř. podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Stěžovateli v jeho zemi původu hrozí pronásledování a právě absence ochrany ze strany státních orgánů měla být posouzena jako vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Stěžovatel měl rovněž za to, že v jeho případě jsou naplněny zvlášť závažné okolnosti pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. V České republice žije dlouhou dobu se svou manželkou, má zde zázemí i okruh přátel, mluví plynule česky a je zcela integrován do české společnosti. Jeho manželka navíc trpí vážnou a nevyléčitelnou chorobou. Krajský soud se řádně nezabýval tím, zda správní uvážení ohledně důvodů pro udělení humanitárního azylu nepřekročilo meze zákona a zda je správní orgán nevyložil příliš úzce. Závěrem stěžovatel navrhl přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

[4] Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž se ztotožnil se závěry napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí a odkázal na správní spis, zejména na podání a výpovědi stěžovatele. Dle názoru žalovaného nelze situaci stěžovatele podřadit pod důvody hodné zvláštního zřetele, sám stěžovatel zdravotní problémy nemá, jeho manželka ho, jak sám uvedl, opustila a žije s někým, kdo jí léčení platí. Žalovaný uzavřel, že stěžovatel neuvedl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 až § 14b zákona o azylu, a navrhl proto jeho kasační stížnost zamítnout pro nedůvodnost.

[5] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel je rovněž zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[6] Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou přijatelnosti kasační stížnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[7] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze přitom pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39,

publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), z něhož mimo jiné plyne, že „*[p]řesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.*“. O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

[8] Vzhledem k tomu, že ohledně důvodů přijatelnosti neobsahuje kasační stížnost žádné tvrzení, Nejvyšší správní soud se mohl touto otázkou zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií. Postup správního orgánu v řízení o udělení mezinárodní ochrany v souvislosti s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, již Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně posuzoval (viz např. rozhodnutí ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 – 47). Irelevancí pronásledování ze strany soukromých osob (např. věřitelů) jako důvodu pro udělení azylu se Nejvyšší správní soud již dostatečně věnoval v řadě svých rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či rozsudek ze dne 19. 2. 2004, č. j. 7 Azs 38/2003 – 37), přičemž často byla předmětem řízení právě situace na Ukrajině (srov. např. závěry uvedené v rozsudku ze dne 28. 11. 2003, č. j. 4 Azs 24/2003 – 68, nebo v rozsudku ze dne 14. 6. 2006, č. j. 3 Azs 208/2005 – 50). Domnívá-li se stěžovatel, že státní orgány v jeho zemi původu by neposkytly ochranu jemu nebo jeho rodině, Nejvyšší správní soud konstatuje, že podobnými či totožnými námitkami se již ve svých rozhodnutích náležitě zabýval (viz např. rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37). K podmínkám udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu se zdejší soud v minulosti také již opakovaně vyjádřil (viz např. rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, nebo rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48) stejně jako k podmínkám udělení

doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2011 č. j. 6 Azs 7/2011 – 79).

[9] Ke kasační námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku uplatněné v souvislosti s přezkumem postupu žalovaného v řízení o udělení mezinárodní ochrany Nejvyšší správní soud uvádí, že eventuální nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu může za určitých okolností naplnit důvody přijatelnosti kasační stížnosti, a to dokonce i za situace, kdy to stěžovatel ani výslovně nenamítne. Ve smyslu shora citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 totiž bude kasační stížnost posouzena jako přijatelná tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Azs 20/2010 - 238). V daném případě však Nejvyšší správní soud v této rovině posuzování napadený rozsudek nepřezkoumatelným neshledal, neboť krajský soud námitku týkající se zákonnosti a správnosti postupu žalovaného úplně a správně vypořádal a nezatížil napadený rozsudek ani jinými vadami, které by mohly způsobit jeho nepřezkoumatelnost.

[10] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Postup v řízení i samo rozhodnutí jak krajského soudu, tak žalovaného Nejvyšší správní soud shledává zcela souladnými s předpisy zákonnými i ústavními. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[11] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany má odkladný účinek ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. července 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu